

[Dagmar Andreassen.]

givningen må tages op til revision, og at al administration i denne forbindelse må samles i ét ministerium.

Jeg må som fru Gerda Møller spørge: hvad har kunnet få regeringen til at ændre standpunkt så hurtigt? Og jeg vil gerne direkte spørge økonomi- og budgetministeren: er det, fordi man har opdaget de interesser, der er involveret, eller skyldes det måske, at man slet ikke har opdaget det? For hvis det første skulle være tilfældet, vil jeg sige, at på et eller andet tidspunkt skal der jo skæres igennem, hvis problemerne skal løses, og sker det i starten, så bliver balladen hurtigst overstået. Jeg troede oprindeligt, at ressortfordelingen sorterede under statsministeren, men der er god mening i at tage økonomi- og budgetministeren med ind i billedet, for der er masser af penge i denne sag.

Hvis nogen skulle mene, at fru Tove Lindbo Larsen og jeg med hensyn til danskerne elendige spisevaner har malet fanden på væggen, kan jeg kun opfordre til at læse Hjerteforeningens udmærkede pjece „Spis, hvad hjertet begærer“.

Som ministeren vil kunne forstå på mit indlæg, finder vi i det radikale venstre den redegørelse, vi har fået, lidt skuffende. Ressortfordelingen vil ikke samle levnedsmiddellovgivningen, og den giver heller ikke grund til forventning om, at vi får landbrugs konkurrencebegrænsende foranstaltninger pillet ud af levnedsmiddellovgivningen.

Der foreligger jo en delbetænkning fra det embedsmandsudvalg, der blev nedsat under landbrugsministeriet, og en skrivelse fra samme udvalg til landbrugsministeriet — jeg mente nu først, de blev omdelt i går, men det er muligt, det var i forgårs. Men selv med den overfladiske gennemgang, der har været mulig siden i går, fremgår det jo tydeligt, at man ved udmærket godt i dette embedsmandsudvalg, hvor skoen trykker. Men jeg beder ministeren huske: dette embedsmandsudvalg er ikke nedsat med det formål at få fjernet de ting fra levnedsmiddellovgivningen, der har erhvervspolitisk

sigte. Det siger udvalgets flertal tydeligt. At så et udvalg nedsat af landbrugsministeriet har et flertal af landbrugsinteresser, burde jo sådan set ikke undre.

Så er spørgsmålet: hvordan skal ressortfordelingen være? Det virker på mig lidt pinligt, hvad jeg oplevede for et par dage siden, hvor jeg af gammel vane ringede til indenrigsministeriet for at søge oplysninger om en lov: at blive henvist til ministeriet for foreningsbekæmpelse; jeg burde nu da ellers være så hærdet, at det ikke gibbede i mig. Men det væsentligste argument mod foreningsministeriet, som det uværgerlig vil komme til at hedde, er ikke dets navn, men at det får masser af andet at gøre end at ordne levnedsmiddelloven. Samtidig smager hele ministerens redegørelse ligesom af, at man tror, hovedproblemet med hele komplekset af love om vore levnedsmidler er et spørgsmål om hygiejne og kemikalier. Så enkelt er det jo ikke.

Jeg vil gerne sige, som hr. Niels Jørgen Nielsen har været inde på, at vi er helt trygge ved hygiejnen med hensyn til levnedsmidler, og det er da rimeligt, at vi drager det frem. Ud fra et hygiejnisk synspunkt er der ikke noget i vejen med de levnedsmidler, vi får, det er mere ud fra et ernæringsmæssigt.

Det mest ideelle var nu nok set fra et forbrugersynspunkt, at man lavede et særligt levnedsmiddelministerium, der kunne samle administrationen. Det næstbedste var formodentlig at lade handelsministeriet, der i forvejen har forbrugerrådet og statens husholdningsråd, få hele området. Som det tredjebedste vil jeg betegne foreningsministeriet. Men det ubetingede krav er: det skal samles.

Jeg håber, at ministeren vil begrunde, hvorfor han svigtede sit partis hidtidige program på dette punkt. Det har ellers sådan en nydelig indledning: politik er at handle efter en fornuftig plan.

Morten Lange: Vi havde lidt overvejelser i min gruppe, da vi fik denne forespørgsel til